

"Åh ja, om en gammal kung, som hette Sigurd Ring."

"Nå, hurudan var han?"

"Frågväs," svarade pojken skälmaktigt och drog sig några steg tillbaka.

"Djävulen regera dig, din klippare!" ropade gubben fröntligt. "Där gaf du mig ett duktigt hugg. Se här har du en plåtsedel, min gosse, att köpa dig något nyttigt för."

Med glad överraskning mottog gossen sedeln ur den gamles hand, hvilken han af tacksamhet ville kyssa, men detta förhindrades därigenom, att Svadiflar genast sattes i skarpt tråg. Gubben var nämligen en stor hatare af alla tacksägelser. "Just en liten praktig byting, den där!" sade han sedan med ofrivillig suck och såg sig tillbaka. Gossen stod kvar på samma ställe med sedeln i hand; men nu började han att ropa överlydigt och sedan att springa efter af alla krafter. Gubben höll stilla, och då gossen hunnit upp honom, ropade han med andfädd röst: "Herrn har gifvit mig en riksdaler i stället för en plåt. Se här är den!" Det började nu rycka i den gamles ögonlock, han sträckte ned sina väldiga armar, och i stället för att taga tillbaka riksdalern, lyfte han "hela pojken" upp till sig och tryckte en smällande kyss på dennes röd-blommiga kind. "Behåll, behåll riksdalern, mitt barn!" sade han därefter, "och blif alltid ärlig, som du nu visat dig, så skall det gå dig väl på jorden. Gud välsigne dig!" och därvid satte han åter den lille på marken och började att köra ännu fortare än förut.

Efter en half timmes väg kom vår resande till en gästgivarvärd, där han körde in för att fodra sin häst samt äfven förplåga sig och Garmer emedan middagsstunden nu var inne. Han mottogs med mycken beställsamhet af gästgivarern själf, med hvilken han tycktes vara gammal bekant, och som visade honom mycken vördnad.

"Hvar får jag gå in, fader Börje?" frågade gubben med en vänlig nick och ett duktigt handslag.

"I rummet till vänster, herr major. Min gumma har väntat herr majoren hela dagen och har allt i ordning. Själfr knäppte jag en hare i går, som nu som bäst svänger kring spettet. Min gumma och jag veta inte rarare främmande än majoren, icke landshöfdingen en gång."

"Tack, fader Börje! tack, godt folk! Kom in till mig, sedan min gamla kamp fått hvad han behöfver, så skola vi smaka på de värtvaror, jag har med mig från sta'n."

Den gamle majoren framtog nu ur den så kallade drummen på kärrsättet ett krus och en butelj samt gick in, åtföljd af den hoppande och dansande Garmer, som mer än väl visste, hvad ypperlig traktat, som väntade honom hos gästgivarvorn. Denna, med uppvikt förkläde och blossande kinder, mötte också majoren redan i förstugan och förde honom under många ursäkter för att hon "såg så ut" in i en liten treflig kammare, där ett bord med det senaste linne redan stod dukadt.

"Duka för Börje också, mor Anna lilla," sade majoren, då han märkte, att endast ett kuvert var framsatt. "Detta har väl jag nu sagt till om snart hundra gånger."

"För stor ära för min gubbe, herr major," ursäktade sig mor Anna, dock med hemlig förnöjelse, och framtog genast ett kuvert, som låg färdigt på skänkten.

"Fan är väl det och ingen ära!" brummade majoren. "Jag tycker att ett par hederliga gubbar kunna vara rätt lika gods upare."

"Majoren är alltid så 'gemen och gott utaf sig,'" sade den vänliga mor Anna. "Vi längta också ordentligt, gubben min och jag, efter majoren, då han precis har tredje månad kommer hit på sin stadresa. Så har det nu varit i många herrans år och majoren är lika ståtlig och rask. Gud ske lof! — Men ursäkta mig, jag står här och pratör och glömler alldeles af maten. Majoren kan vara hungrig och Garmer så med. Kom, Garmer!" och härvid skyndade den beställsamma husmodern på dörren, åtföljd af den otåligen hunden.

"Fan så trefligt," sade majoren halhögt för sig själf, i det han slog sig ned i en mjuk soffa, "fan så trefligt att träffa på sådant där hederligt och godt folk! Skada, jämmerlig skada endast, att det börjar blifva ondt därom nu för tiden!"

Efter denna, de gamles vanliga klagan öfver den tid, hvaruti de levde, vilja vi lämna vår resande ostörd vid hans måltid, som var ganska riklig, både hvad mat och dryck beträffade, och efter hvars slutt han genast åter satt i sin kärra, nickande sitt sista vänliga farväl åt det beskedliga gästgivarfolket. Han hade ännu öfver tre mil till sitt hem, dit han, med en hos honom vanlig punktlighet, utfäst sig att komma tidigt på aftonen. Svadiflar sattes till den ändan i en något skarpare lunk, hvilket föga tycktes behaga Garmer, som emott sitt glupska krås med en orimlig kvantitet af sot mjölk och bröd samt där öfvanpå förtärt alla benen efter den stekta haren. Gubben majoren såg däremot så mycket mera belåten ut, pris vare det goda portvinet ur den butelj, som blifvit framtagen ur drummen, och som nu skakade därsmastades alledes tom. "Djävulen regera!" sade han för sig själf och strök därvid sina stora mustascher, "hvad ändå en sup och några glas godt vin kunna krya upp en gammal invalid! Och hvad gumma Tor nu skall gå där hemma och längta och svärja och torka. Stackars gubbe! vi voro alldeles läns de sista åtta dagarna, och nu hafva trenne dagar åtgått till resan. Summa: elfva. Men han skall också, så mig elfvä! så tillfälle att taga skadan igen."

Under dessa och dylika tankar hade vår resande hunnit i en tät skog, och då han vid en tvär svängning af vägen tog af åt höger, såg han nära framför sig en trasig kvinna med tre

små halfnakna barn, som sutto kring en milstolpe. Framför dem stod ingen annan än vår unge bekante från grunden, den vackre Sigurd, hvilken dock, så snart han fått syn på majoren, besynnerligt nog började att fly undan med en hjorts hastighet. "Hvad fan vill detta säga?" ropade gubben och körde fram mot milstolpen, där han höll stilla. "Har den där pojken gjort er något ondt, kära vän, efter han springer sin väg?" frågade han i detsamma den fattiga kvinnan.

"Han, den lille Guds ängeln?" svarade kvinnan med tårade ögon. "Ack, långt därifrån! Han började gråta, då han fick se mitt elände, och gaf mig denna riksdaler, som jag här håller i handen."

"Djävulen regera den pojken!" utbröt gubben med halfvafad röst och ur stånd att tillägga något vidare.

"Gud i himmeln!" klagade kvinnan, som misstagit sig på den rörelse majoren visat. "Gud i himmeln! kanske var det herrns pengar? Kanske han åtkommit dem på oärligt vis? Det var orätt af mig att taga emot någonting af honom; men jag är så fattig, så grutligt fattig, och han bedyrade, att det var hans egna pengar..."

"Det var det också, kära vän! Det var hans pengar," ropade majoren, "pojken är en liten Guds ängel, som ni nyss sade; men hvart tog den djävuligen vägen? Se där har ni en riksdaler till, stackars kvinna! Jag måste hafva rätt på pojken. Adjö!"

Majoren trafade nu af under den fattiga kvinnans högljudna välsignelser. Då han kört ett stycke, höll han stilla, ställde sig upp i kärran och började ropa, med en röst, som nästan kunde förlikas vid åskans: "Holla! Sigurd! Sigurd! kom hit, min gosse! kom hit! Gud välsigne dig! Kom hit, säger jag, om inte djävulen regerar dig! Sigurd! Sigurd! min snälla gosse!"

Snart framträdde också ett lockigt huvud bakom en buske på sidan af vägen. Då gubben märkte detta, sade han med de lenaste och mildaste toner, som stodo i hans makt: "Hvarför gömmer du dig, barn? kom fram! säger jag. Hvarför skall du vara rädd? Tycker du, att jag ser så farlig ut?"

"Icke just det," svarade gossen och klef dristligen fram några steg, "men jag tänkte, jag trodde..."

"Hvad trodde, hvad tänkte du då?"

"Jag trodde, att herrn skulle bli ond därför, att jag gaf bort riksdalern, som jag fick af herrn för att köpa något nyttigt för. Och nu har jag ändå gjort af med den... det var olydigt, men... men jag kunde icke låta bli det," sade gossen och började snyfta.

"Fan besitta! jag tror, du också vill narra mig att gråta, din byting!" ropade gubben, i det han hoppade ur och gick fram till gossen, hvars lilla hand han fattade och ledde honom med halft våld fram till ålönnet. "Kom nu och sitt upp, så skall du få åka, ty vi lära ha samma väg, som jag märker. Hvar bor du?"

Gossen nämde en by, en half mil från det ställe, där de nu befunno sig.

"Det passar ju bra; jag skall just där förbi," sade majoren och lyfte Sigurd upp i kärran. "Vi kunna då språkas vid under vägen. Se så, är du nu glad igen?"

"Ja, nog är det roligt att få åka. Jag har gått lång väg i dag och börjar bli trött — och så har jag mycket brådtom, för se min mor ligger sjuk."

Gossen berättade nu, att han på morgonen blifvit skickad till en bruksläkare, som bodde mer än en mil från hans hem, efter råd och medikamenter för sin mor, som länge varit sjuklig, men som nu på de senaste dagarna näst intaga sängen.

Den gode gubben behöfde icke höra mera för att sätta Svadiflar i hans skarpaste tråg. Under vägen fick majoren ytterligare af gossen veta, att dennes mor först en lång tid tjänat som kammarpiga hos en rik brukspatron och sedan blifvit gift med hennes kusk, hvilken dött kort tid efter Sigurds födelse. Hans mor lefde nu af en liten ärlig pension, som tillfallit henne efter patronessens äfvenledes inträffade död, samt höll dessutom en skola för barn i byn, emedan hon, för att nyttja Sigurds ord, kunde läsa "obegripligt snällt". Majoren erhöi på detta sätt en nöjaktig förklaring så väl öfver gossens snygghet som frimodighet i tal och svar, eljest någonting ganska ovanligt hos allmogens barn.

De hade nu närmast sig byn och Sigurd utropade, i det han pekade på en snygg, rödmålad stuga: "Där bor min mor! Gud låte henne nu vara bättre!"

Ack! han skulle snart få veta, att hennes tillstånd var bättre, men annorlunda dock, än han menat i sin fromma önskan!

Just som kärran stannade utanför grinden till stugan, trädde en vördig prästman och en ung, gråtande bondhustru ut genom dess dörr. Sigurd, redan anande den olycka, som drabbat honom, började att gråta högt under det han ropade: "Min mor! min mor!" Prästmannen hälsade tigande, men vördnadsfullt, på majoren och gick därefter fram till den arme moderlöse, som han med djup rörelse fattade i sina armar.

"Sigurd," sade han, "du har alltid varit ett snällt och lydigt barn. Kom nu och följ med mig hem, ty där inne kan du icke, för du icke nu vara."

"Nej, jag vill se min mor, jag skall se henne," ropade gossen häftigt och försökte göra sig lös, under det strida tårar runno ut för hans bleknade kinder.

"Låt honom få sin vilja fram, bästa pastor," viskade den djupt röde majoren, "den är ju så naturlig. Vi skola följa honom in och där kunna vi överlägga, hvad vi böra taga för mått och steg med det arma barnet."

Pastorn fogade sig efter majorens önskan.

Ungeår half annan timme därefter sågos de åter uttråda. Sigurd, försjunken i en djup sömn, hvilade sitt lockiga huvud mot den gamle majorens breda bröst. Öfvermåttet af den sorg, som träffat honom, jämte tröttheten efter dagens långa vandring hade uttömt hans krafter. Gud hade varkunnat sig öfver den arme moderlöse och skänkt honom glömska och hvila. Han hade insomnat med tårarna på kinden, där han låg lutad öfver moderns döds-säng. Lyckliga ålder, då en sådan tröst, den bästa af alla, ännu är oss förunnad!

Pastor bar några kuddar, och på dessa nedlade majoren det sofvande barnet i sin kärra lika omsorgsfullt och tyst som någon moder skulle hafva gjort det. Pastorn såg med ett uttryck af oförställd beundran därpå. Därefter sade han: "Herrans vägar äro förunderliga. Hvad som såg ut att blifva detta barns olycka, har blifvit dess lycka; ty hvad bättre lott kan den öfvergifne önska sig, än att få en så allmänt och så rättvist vördad man till beskyddare som major Torsson, om hvars godhet och välgärningar hundrade veta att tala."

"Bara småsaker, bästa herr pastor. Men ni ansvarar mig ju för, att pojken, som, enligt hvad jag berättat er, redan på vägen fångade mitt hjärta, icke har några oarter?"

"Han hade en förtäfflig mor och efter allt hvad jag känner om honom är han utan jämförelse det förhoppningsfullaste barn här i trakten, mina egna gossar, gudnäs! ej undantagna. Visst är han litet yr, men..."

"Det är just dygden, det, herr pastor!" inföll major Torsson. "Och nu farväl! Jag kommer hit med gossen till begrafningen om söndag. Alla kostnader ersätter jag, om ni, enligt ert godhetsfulla löfte, vill hafva bestyr därom."

Pastorn bugade sig djupt för den afresande och såg länge efter hans försvinnande kämpagestalt.

"Hvem var den där, som för af med lille Sigurd?" frågade den unga bondhustrun, hvilken närmast sig till honom.

"Den bästa karl, som fins, Greta. Du har väl hört talas om den gamle besynnerlige majoren på Trudvang?"

"Åh, herr Gud! var det han? Han, som hjälper och råder alla fattiga? Då är det ingen fara med lille Sigurd, stackars barn!"

"Nej, så tror jag med," sade prästen.

Sigurds sömn var lika lång som djup. Solen hade redan börjat sänka sig bakom skogstopparna, då han åter uppgjog sina ögon. Han reste sig hastigt och utropade: "Hvar i Guds namn är jag? Ack! Gud hjälpe mig! jag har somnat, och jag som skulle skynda mig med medikamenterna till mamma!" Ett förfärligt minne tycktes nu vakna i hans själ, ty han gaf till ett häftigt anskri och ville i det samma kasta sig ur kärran, hvilket dock förhindrades af den gamle. "Gråt, gråt, stackars barn! men var icke rädd, du är hos mig, som vill bli dig en far," sade majoren ömt. "Snart äro vi hemma hos mig, och då skall du få en liten öfning att rida på, och så skall du få leka med Snottan, min apa, och så skall du få nya, vackra kläder, och så..."

"Men jag vill bara ha igen min mor," snyftade gossen.

"Det vet du ju är omöjligt, mitt barn. Men din mor har ju lärt dig många vackra böner. Läs någon af dem, så blir du bättre till mods. Läs, får jag höra."

Den lydige gossen knäppte genast sina små händer och började, ofta afbruten af snyftningar, att läsa upp Svedbergs vackra psalm: "O, Gud, som ej de spådas röst föraktar."

Majoren höll stilla och förkände andaktigt sina böner med barnets, hvars tårar nu började rinna allt långsammare, tills de slutligen upphörde. Stormen hade lagt sig, och när han till sist läst välsignelsen, sade han med ett sorgligt leende och en tacksam blick på sin gamle gråhåriga beskyddare: "Men huru kommer det sig, att herrn är så god mot mig?"

"Jag är god mot alla snälla barn, skall du veta."

"Jag tror det; ty herrn ser på mig alldeles som mamma gjorde," och härvid började hans öga åter att fnukta.

"Gör jag det? Gud välsigna dig för det ordet!" utropade gubben och kysste sin skyddsling. "Men se här har du litet att tugga på," fortfor han därefter och framtog en näfve krukrussin jämte några bakelser ur den medförda korgen.

"Hvad det var godt!" sade barnet, som trogen nu för första gången i sitt lif njöt af sådana läckerheter.

"Sådant skall du få hvar dag, om du vill lofva mig att icke vara ledsen."

"Och är det sant, att jag får rida på herrns öfanning?"

"Ja, visst får du det, min gosse; jag narras aldrig. Och en liten bössa skall du också få, med hvilken jag vill lära dig att skjuta fåglar och ekorar, ser du."

"Ack, hvad det skall bli roligt!" ropade barnet, i lycklig förgätenhet af den bittra smärta, som nyss tyngt hans själ. Ack, barnets sorger komma på fjärlingsvingar, som Bulwer säger.

"Ack, hvad det skall bli roligt!" ropade barnet, i lycklig förgätenhet af den bittra smärta, som nyss tyngt hans själ. Ack, barnets sorger komma på fjärlingsvingar, som Bulwer säger.

"Ack, hvad det skall bli roligt!" ropade barnet, i lycklig förgätenhet af den bittra smärta, som nyss tyngt hans själ. Ack, barnets sorger komma på fjärlingsvingar, som Bulwer säger.

"Ack, hvad det skall bli roligt!" ropade barnet, i lycklig förgätenhet af den bittra smärta, som nyss tyngt hans själ. Ack, barnets sorger komma på fjärlingsvingar, som Bulwer säger.

"Ack, hvad det skall bli roligt!" ropade barnet, i lycklig förgätenhet af den bittra smärta, som nyss tyngt hans själ. Ack, barnets sorger komma på fjärlingsvingar, som Bulwer säger.

"Ack, hvad det skall bli roligt!" ropade barnet, i lycklig förgätenhet af den bittra smärta, som nyss tyngt hans själ. Ack, barnets sorger komma på fjärlingsvingar, som Bulwer säger.

"Ack, hvad det skall bli roligt!" ropade barnet, i lycklig förgätenhet af den bittra smärta, som nyss tyngt hans själ. Ack, barnets sorger komma på fjärlingsvingar, som Bulwer säger.

"Ack, hvad det skall bli roligt!" ropade barnet, i lycklig förgätenhet af den bittra smärta, som nyss tyngt hans själ. Ack, barnets sorger komma på fjärlingsvingar, som Bulwer säger.

"Ack, hvad det skall bli roligt!" ropade barnet, i lycklig förgätenhet af den bittra smärta, som nyss tyngt hans själ. Ack, barnets sorger komma på fjärlingsvingar, som Bulwer säger.

"Ack, hvad det skall bli roligt!" ropade barnet, i lycklig förgätenhet af den bittra smärta, som nyss tyngt hans själ. Ack, barnets sorger komma på fjärlingsvingar, som Bulwer säger.

"Ser du, där bor jag, min gosse, där ligger Trudvang," sade majoren och pekade med piskskäftet på en stor hvit byggning, hvilken höjde sig öfver de andra.

"Bor herrn i ett så grant hus?" anmärkte Sigurd och mönstrade liksom tviflande majorens farliga yttre. Då är väl herrn inspektör, kan jag tänka."

"Jag är väl så fan heller!" utropade majoren uppfarande. Därefter tillade han småleende: "Du skall icke skåda hund efter håret, mitt barn, och det är icke alltid just sagt, att de, som kunna göra drängssysslor, äro drängar. Men eljest är det visst hedrande att vara en god inspektör, helst som hans möda vänligtvis är tacklös och han endast arbetar för andras förförjan."

Svadiflar, som nu såg det kära hemmet så nära, började att med all makt påskynda sin fart, och den hoppande Garmer gaf till ett dundrande glädjeskall, hvilket genast och i åskälliga tonarter besvarades från herrgården. En minut därefter störtade också en hel rad hundar af alla möjliga storlekar i argaste språng framåt landsvägen och uppnådde kärran, den de ordentligt belagrade under det ryssvärdaste jubelskri. Två stora krithvita hundar, som hunnit långt framför de andra, flög med ett väldigt skutt och till Sigurds stora förskräckelse upp i kärran, där de stucko sina fina, hvita nosar mot husbondens ansikte och liksom täflade hvilken af dem, som ifrigast kunde kassera honom.

"Tack Gere! tack Freke!" mumlade den gode gubben, som med möda kunde få ett ord ur munnen, "tack, mina pojkar, bägge två. Men stillt nu! här rackor! Gå åt helvete, säger jag! Ner med er!"

Men icke nog med hundarna: fyra eller fem unga hästar, som gingo på bete i hagen, ilade nu äfven fram som hvirfvelvindar, stannade högt gnäggande midt i hundsckocken, och framsträckte sina sköna, svaltlik böjda halsar mot majoren, hvars mössa en af dem, en svart hingst, som ställt sig på två ben, skälmaktigt nafsat till sig, hvarefter han pilsnabbt bortflög med rofvet.

"Hvad nu Hrimfaxe? Djävulen regera dig!" ropade gubben, halft ond, halft skrättande. "Men det är rätt åt mig; jag har själf lärt den slyngeln detta tjufpojkestreck och får nu plikta därfor. Hm! att komma hem utan mössa, det ser vackert ut." Härvid höjde han sin småll-piska och gaf till några väldiga klaschar i luften, hvilka ändtligen kommo hans fyrfotade vänner, så hästar som hundar, att dela sig, så att den otåligen Svadiflar fick komma fram; men de eskorterade honom lika troget, somliga före, somliga efter eller på sidorna, allt under det de uttryckte sin glädje, hvar och en på sitt vis.

Sigurd hade i början blifvit ordentligen förskräckt af detta ovanliga uppträde, men när ingen fara skedde, fann han det snart högst roande; ty, som ordspråket säger: pojkar, hästar och hundar höra ihop. Barnets fina instinkt sade honom äfven, att hans åldriga beskyddare måtte vara en bra människa, då han förtrodd att göra sig så ålskad af själva de oskäliga djuren.

Men han skulle snart få ännu tydligare bevis uppå, huru högt major Torsson var ålskad. Kring den höga grömmålade grinden vid ändan på den unga allé, som ledde fram till grinden, hade en mängd röd-blommiga och välklädda barn samlat sig, en ljuslockig pojke upphäde ett tredubbelt hurrarop, så fint, skärande och uttållande envist, att hundarne därvid började tjuta ännu värre, hästarna baxnade och majoren själf såg sig tvungen att hålla för öronen.

"God dag, mina snälla ungar!" skrek han icke desto mindre, allt hvad han förmådde.

"God dag, farfar! god dag, farfar!" svarades från icke mindre än ett dusin mupnar, från tolfåringens till treåringens.

Under det grinden öppnades, ville en del af barnaskaran begagna sig af tillfället och klänga upp i kärran, men vid Sigurds åsyn blefvo de liksom litet bestörta och drogo sig hastigt tillbaka.

"Hvad nu, edra små grodungar!" ropade majoren. "Jag tror, att I ären rädda för denna nya bror, som jag fört till er. Ah, I ska snart bli goda vänner, det svarar jag för... Se så, undan med er nu... Jag kommer aldrig fram på detta viset."

Just som nu gubben skulle passera grinden kilade Hrimfaxe med mössan i munnen utan att akta på barnens hotelser och rop.

"Den förbannade klipparen! Nå, nå, han må gärna springa," mumlade gubben förnöjd.

Och med Hrimfaxe som förelöpare bar det nu af med kärran och barnskaran och hundsckocken till stora trappan, resans mål.

Äfven från denna hälsades major Torsson af många tillgifna ögonkast och mångt hjärtligt: "välkommen!" Men vi vilja gå i ordning. Den, som först mötte honom, var en gubbe med stora mustascher och med en ännu jätte-likare växt än hans egen. Han höll på militäristiskt sätt mössan struken nedåt högra läret, under det han tog tyglarna med vänstra handen.

"Välkommen hem, herr major! Allt står väl till!" dundrade gubben.

"Heder och tack, Tor! — Tack, gamle kamrat! Men hvad skall detta vara till? Några af pojkarne kan ju hålla hästen så länge. Hvar är Nanna?"

Vid dessa majorens ord framskyndade en hög och välväxt, tjufuemärlig, blomstrand kvinna ur den vid trappan församlade gruppen.

"Hit, min pulla, och låt mig få se på dig!" befälde majoren, som ännu satt kvar i kärran.

(Forts.)

DR. MILLS' ANTI-PAIN PILLS

Headache

Take One of the Little Tablets and the Pain is Gone

25 Cents

They relieve Pain Quickly, leaving no bad after-effects

Never Sold in Bulk

Barlow's Indigo-Blå vill icke fläcka eller smitta kläder

1 bruk för 50 år är bevis på att det är det bästa. Alla de verksamma älska det.

Fria provet skickas pr. post.

Adam Pfromm & Co., 223 North 2nd St., Philadelphia.

FITS varaktigt botat genom Dr. Kline's stora Nerv-Aterstillare

Konsultation, personlig eller skriftlig, befriande och 25 procenta till. Veraktigt botande, icke värdt ömtalade. Föreläsning för nervens orsaker, behandling, svårhet, Kline, St. Vitus House, Marshall, Pa., U.S.A. Grundad 1871. D.R. KLINE, Ld., 931 Arch St., Philadelphia.

Paxtine TOILET ANTISEPTIC

Håller andedräkten, händerna, munnen och kroppen antiseptiskt fri från oönskad sjukdomsfrön och motbjudande lukt, som vatten, såpa och tandpulver ensamt icke kan göra. Ett baddilande, smittförebyggande och luktsnåddande tillbehör till rekvisit af sållystn förfrågning och ordning. — Överdriflig för inflammation i ögon, strupe och näs- och luftröskatt. I drog- och toilett-affärer, 50c, eller beställd i förskott med posten.

Seor profiska med "Health and Beauty" bok och fritt

The Paxton Toilet Co., Boston, Mass.

Svensk Musik!

De gamla välkända sköna svenska folksånger, såsom "Norrlandslådan", "Lilla Fågeln", "Du gamla, du fria", "Ack Vemeland, du sköna", "Björkens Visa", "Soldatens Visa", "Körsen i Nordmarken", "På Rinken i Skåne", "Laga Hilar Sjö", "Bergblommorna", "Fliska Rytterierna" och "Björnbergarnes Marsch" arrangerade för sång och piano, kunna erhållas om minst 5 stycken ordnas på samma gång för 75c eller 9 stycken för \$1.00 portofritt. Har ni ett piano i ert hem, bör ni ej förglömas att förskaffa god musik för dubbla iert. — Sand ordern till:

C. RASMUSSEN PUBL. Co., 720-724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.

HÄLSAN

En ny bok för frisk och sjuk af Åberg-Schaffensberg, författare till hälsölära och fysiologi.

Pris i Kiothand \$1.00.

De alla system upptäckterna på hälsöläran omöjligt framtida i denna bok. Läst och skänkt. Boken iavert på kroppen påverkar, så väl som det värdest af olika orsaker, 75c kroppsfriskhet, andedräkten, halsens värde, bländades m. m. De som önska boken på sin hälsa bör ha ett exemplar af denna bok.

C. RASMUSSEN PUBL. Co., 720-724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.

Fritt sändes

en elegant FICK-KALENDER för år 1908 till en svar, som strax köper för \$1.00 af nedanstående.

SVENSKA BÜCKER.

Karlens Tempel, af Peter Thomassen, 128 sidor, 25c. — Den gyllene Tiden, 128 sidor, 25c. — Två Plommar, af H. Björsten, 250 sidor, 35c. — Öfverste Stålhammar, af G. Stenlund, 274 sidor, 50c. — Svenskt-amerikanska Husböcker, 40c. — Hittesboken från Sundens, af P. Hoffmann, 25c. — Sitt-verksamhet, af O. Höder, 60c. — Händ Mäster och Nummer, af S. Jansson, 128 sidor, 25c. — Händsken, dess utveckling, dess lif och dess bestämmande, af Dr. N. Lilje, rikst illustrerad, inb. i cloth, 82. — Arbetets Bana, af M. S. Schwartz, 50c. — Händsken af Bård och Kvinnans af Folket, af Marie S. Schwartz, 70c. — Riddande Engel och Drottning, af M. S. Schwartz, 25c. — Arbetet i skolan, af M. S. Schwartz, 70c. — Båder, 128 sidor, 25c. — Petrus Mässans Hemmet, af Sigurd, 128 sidor, 25c. — Händ Petrusens Hjälpredningar, af Sigurd, 128 sidor, 25c. — Ödets Lär, Roman af H. Björsten, 92 sidor, 81. — Kungens Öga, H. Björsten, 128 sidor, 25c. — Ordöcker: Engelsk-Svensk och Svensk-Engelsk, elegant inb. 81.25. Svensk-Engelsk och Eng-Svensk, enklare och förfädd, 75c. — Svensk-Engelsk och Engelsk-Svensk Fick-Lexikon, cloth 50c. — Vår befrukt från alla Sveriges landslag, 12 olika kort för 25c; 25 kort för 50c; 55 kort för \$1.00. Alla skolas portofritt vid anskaffande af boken i money order eller i frimärken. Skick efter fullständigt katalog, till C. RASMUSSEN PUBL. Co., 720-724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.